

til at sige, at der kunde gjøres Mobilisationer i det legale Begreb, der var opstillet for den saakaldte Kvafsalverforbrydelse, og dertil kunde han være villig, det vilde han tage under Overveielse, saa maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at der, hvis jeg ikke feiler, er forløbet henved 4 eller ialtsald 3 Aar, siden et lignende Løfte blev antydet, og at der endnu Intet er gjort i den Retning, der kan komme i Betragtning. Jeg tror, at ved en Forespørgsel i denne Tid og med disse Anstuelser hos Ministeren er det lidet praktisk at opholde sig længe ved Sagen; men jeg vil dog for mit Vedkomme udtale den bestemte Formenting, at ogsaa denne Reform er en af dem, om hvilken det tør siges, at det er uforvarligt, hvis ikke Folkerepresentationen nogenlunde snart meddeles Regeringens Forslag til en nogenlunde tilfredsstillende Forandring af dette Forhold. Det er blot denne Ytring, jeg har villet udtale; Dieblirket medfører ikke, at man er sæv oplagt til at gaae videre ind paa Diskussioner, der ere ufrugtbare; men jeg vil gjentage Det har gjort mig ondt at høre fra Ministerbanken, at man har yttret sig om denne Sag saaledes, som fleet er; det nærværende Forhold er en fuldstændig Unatur, for at bruge et mildt Udtryk.

Justitsministeren: Naar den ærede Landstingsmand endte sin ganske vist meget stærke Slutningsudtalelse med en Bemærkning om, at det nærværende Forhold er en fuldkommen Unatur, saa turde det vistnok være et noget for stærkt Udtryk, men i alt Fald vil jeg dog antage at have tilkendegivet Noe, for at vise, at den Tilstand, som han har betegnet med saa stærkt Udtryk, i alt Fald forekom mig at være en saadan, som ikke uforandret burde vedblive. Jeg skal dog bemærke, at selv der, hvor man tidligere har haft en særdeles udstrakt, ja saagodt som ubegrænset Frihed til denne Røgepraxis, er man dog efterhaanden kommen til den Overbeviisning, at hvad der her saaledes synes at være en for stor Indskrænkning i Friheden, var det, man dog maatte

attræae. Denne Sag har for ikke mange Aar siden været Gjenstand for Forhandling i England, hvor, som bekjendt, denne Rettighed var meget udstrakt, og Resultatet blev, at man igjennem forskellige Parlamentsakter fandt det aldeles nødvendigt at tilbeiebringe en Garanti mod de Ulemper, de store Misbrug, som udviklede sig af det tidligere Bestaaende. Den ærede Landstingsmand begyndte med at sige, at min Forgænger i Justitsministeriet allerede havde Udkast til en saadan Reform særdegt (Christensen: Det har jeg ikke sagt!), ja, jeg erindrer ikke bestemt Udtrykkene, men at den afdøde Justitsminister i alt Fald allerede havde paabegyndt (Christensen: Det har jeg heller ikke sagt!) eller havde Tanken henvendt paa en saadan Reform, og at der forelaa Noget efter ham, som gif i denne Retning. Jeg skal bemærke, at dette er mig ubekjendt; jeg har aldrig seet noget Sigt og aldrig hørt noget Saadant omtale. Naar den ærede Landstingsmand har sagt, at jeg — det maatte vel være temmelig umiddelbart, efterat jeg tiltraadte Ministeriet, da han i Løbet af sin Tale sagde, idetmindste for 3 Aar siden, idet han antog, at jeg dengang tiltraadte Ministeriet, og jeg vil derfor blot forandre Tallet og sige, at det altsaa maa have været for 4 Aar siden — skulde have yttret Noget om, hvad der skulde foreligge, da jeg tiltraadte Ministeriet, saa skal jeg dertil bemærke, at jeg — og jeg har en ret god Huskommelse — aldrig erindrer at have udtalt noget Saadant. Jeg har senere ved forskellige Leiligheder under Forhandlinger paa Rigsdagen udtalt mig om denne Gjenstand; men jeg holder mig forvisset om, at jeg aldrig har udtalt mig paa anden Maade end i Aften, kun med Undtagelse af, at der ikke tidligere er fremkommet noget Forslag, som maatte give Anledning til en saa bestemt Udtalelse fra min Side som nu, og ved en saadan Leilighed skylder jeg Rigsdagen for mit Vedkommende, — det er en Selvfølge, at det kun er for mit Vedkommende, jeg her kan ytre mig — at udtale, at en saadan fuldkommen Frigivelse af Afgangen for